

Sygn. akt III KK 170/14

POSTANOWIENIE

Dnia 8 sierpnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Lech Paprzycki

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 8 sierpnia 2014 r.,

sprawy M. W.

oskarżonego z art. 79 pkt 4 ust. z 29.09.1994 r. o rachunkowości,

z powodu kasacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Okręgowego w B.

z dnia 16 grudnia 2013 r., utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w S.

z dnia 14 sierpnia 2013 r.

postanowił

1) oddalić kasację Urzędu Skarbowego w N. jako oczywiście bezzasadną;

2) koszty sądowe postępowania kasacyjnego ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w B., wyrokiem z dnia 16 grudnia 2013 r. utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w S. z dnia 14 sierpnia 2013 r., którym Sąd ten na podstawie art. 1 § 2 kk w zw. z art. 17 § 1 pkt 3 kpk umorzył postępowanie w sprawie M. W., oskarżonego o popełnienie przestępstwa określonego w art. 79 pkt 4 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości w związku z art. 12 kk, wobec ustalenia, że społeczna szkodliwość popełnionego czynu zabronionego jest znikoma.

Od powyższego wyroku Sądu Okręgowego w B., kasację na niekorzyść M. W. wniósł Urząd Skarbowy w N. i, zarzucając „rażące naruszenie prawa materialnego – art. 1 § 2 kk w zw. z art. 115 § 2 kk oraz w zw. z art. 17 § 1 pkt 3 kpk, mające istotny wpływ na treść orzeczenia poprzez umorzenie postępowania w sprawie i stwierdzenie, że czyn M.W. cechuje znikoma społeczna szkodliwość, pomimo niekwestionowanego uznania sprawstwa oskarżonego, co w konsekwencji stanowi o wprowadzeniu, do znamion czynu zarzucanego oskarżonemu takich znamion, które nie wynikają z art. 79 pkt 4 ustawy o rachunkowości i dokonanie oceny ich natężenia, a przez to konieczność analizy takich czynników jak: - spowodowanie ujemnych skutków, w szczególności wynikających z zobowiązań wobec Państwa z tytułu rozliczeń należności, - wywiązywanie się ze wszystkich zobowiązań materialnych i formalnych w tym zakresie wobec Urzędu Skarbowego, - zamiar działania w celu osiągnięcia korzyści materialnych, w domyśle innych niż należne Urzędowi Skarbowemu i na tej podstawie stwierdzenie braku celowego działania i działanie wyłącznie z zaniedbania”, wniósł o uchylenie wyroków Sądów obu instancji i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Urzędu Skarbowego jest oczywiście bezzasadna, w rozumieniu art. 535 § 3 kpk, i jako taka została oddalona, natomiast koszty sądowe postępowania kasacyjnego, wobec oddalenia kasacji Urzędu Skarbowego, na podstawie art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 518 kpk, ponosi Skarb Państwa.

Odnosząc się do zrzutu kasacji przede wszystkim zauważyć należy, że, w istocie, stanowi on powtórzenie zarzutu apelacji, do którego Sąd Okręgowy w pełnym zakresie, jak tego wymaga art. 433 § 2 kpk, i przekonująco odniósł się w uzasadnieniu swego orzeczenia, spełniającego wymogi określone w art. 457 § 3 kpk. (s. 4 do 6 uzasadnienia SO). Sąd ten odniósł się zarówno do ustaleń faktycznych, jak i oceny prawnej będącej udziałem Sądu Rejonowego (s. 5 uzasadnienia SO). Sąd Okręgowy trafnie przyjął, że o społecznej szkodliwości czynu decyduje poziom natężenia każdego elementu określonego w art. 115 § 2 kk, bez względu na to, czy składa się on na stronę podmiotową lub przedmiotową typu czynu zabronionego. Dlatego należało w wypadku czynu zarzuczonego

oskarżonemu w tej sprawie, przy ocenie społecznej jego szkodliwości, uwzględnić, że sprawca swoim czynem nie spowodował szkody dla Skarbu Państwa, choć to nie należy do znamion ustawowych tego czynu zabronionego. Tak samo jest jeżeli chodzi o brak zamiaru po stronie sprawcy działania w celu osiągnięcia korzyści materialnej. Analiza całości uzasadnień orzeczeń Sądów obu instancji prowadzi do wniosku, że Sądy te, ustalając stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, nie uwzględniły takiego elementu i jego nasilenia, który nie został wymieniony w art. 115 § 2 kk. Bezzasadne jest też twierdzenie skarżącego, że orzekające w tej sprawie Sądy ustaliły, że oskarżony dopuścił się zarzuconego mu czynu nieumyślnie.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.